

z o o m m m
t e x t o s b i ó n i c o s

E s t i b a l i z . . . E s p i n o s a

Zoommm. Textos biónicos
poemas entre 2001/2007
Estíbaliz... Espinosa Río

Fotografía da capa: cortesía de **Elba Fernández "Pequena Suricata"**
www.pequenasuricata.com

Deseño da capa: Estíbaliz...Espinosa

para o meu Y.

ÍNDICE

POSTA EN ANTECEDENTES E LIMIAR SUBLIMINAL 5-6

PARTE PRIMEIRA: COMO CREAR UNHA PEQUENA VIDA EN X SINXELOS PASOS

8

- 1.- cryo-hibernación
- 2.- echographia
- 3.- hermafrodita
- 4.- mutación
- 5.- criatura
- 6.- can lobo

PARTE SEGUNDA: HALO

19

- 7.- suspense
- 8.- photoshop
- 9.- wh questions
- 10.- zoom/zoom x2
- 11.- plató
- 12.- palestino
- 13.- quería respiración
- 14.- ti

PARTE TERCEIRA: 01010101111000

30

- 15.- Lista de fórmulas matemáticas nas que cyborgs, híbridos ou sereas pensan cando namoran dun mortal
- 16.- lista de datos observábeis: humanos
- 17.- bazar de cousas humanas doces ou adictivas coma o lendario *sukkar*
- 18.- lista de cousas que me prometín facer
- 19.- bazar de obxectos terrestres

PARTE CUARTA: [...]

42

- 20.- Mercurio: mercurio
- 21.- Hermes 1: síndrome
- 22.- Hermes 2: walkie tokio
- 23.- Afro(dita): cogno
- 24.- Nibiru 1: guións
- 25: Nibiru2: O espello de Venus

PARTE QUINTA: CÓMO ANUNCIARSE NESTAS PÁXINAS 53

- 26.- bazar
- 27.- nintendo
- 28.- neanderthal
- 29.- renfe
- 30.- o meu inédito preferido
- 31.- louise
- 32.- di
- 33.- posteridade

UNHA DEDICATORIA FINAL

64

O que van ler de seguido
[seica o que non van ler]
cristalizou nunhas mans coa sospeitosa forma dunha nebulosa de textos
híbridos, ramificados en feras,
en pezas de titanio luminoso
onde a poesía fica reducida a un óso pelado coma o cranio dun convicto
con retranca
e todo o que de absurdo e solemne ten esa palabra,
todo o que esa palabra [poesía] levanta ao seu redor
meteoriza nun resplandor radiactivo
un halo
e no centro
-recén nacida da biónica que persegue as orixes, as circunstancias, as
formas da vida-
a muller.

Que muller? Calquera. Todas as calqueras do universo, hipnotizadas.
Autómatas. Criaturas eternamente distantes, mecánicas, zelestes.

ññññññññ

A porta ábrese. Un rectángulo branco nuclear sobre un fondo negro abismo. Escoitamos o ruído dos pasos, pero non hai figura. Escoitamos a voz, mais non nos preguntamos como.

Hai moito, moito tempo, deus [cal deus?] un deus colleu barro e fixo xente. Cun sopro, animouna á vida. Hai moito, moito tempo, un xudeu de Praga artellou un home e na fronte escribiulle Emet, auténtico. Era un golem, materia en bruto. Para matalo bastaba con borrar a inicial E e así obter a verba Met, morte. Hai moito, moito tempo, Olimpia. Hai moito tempo, Hadaly, en persa a ideal. María, a de Metrópolis. Os autómatas que xogan ao xadrez. E a Criatura, galvanizada polo doutor Frankenstein e dotada da inocencia tortuosa dunha nena que arrebola flores no río...

Hal-9000. O nexus 6, Roy. As 3 leis da robótica. A biomecánica. Pinocchio. Terminator.

Nos límites en miniatura do vidro dunha probeta (haberá moito, moito tempo dentro de moito, moito tempo) os científicos imitaron as condicións de vida primixenia.

Estamos a un paso da imitation of life.

(sempre quixemos imitar a vida. A mímese da natureza. Facer contigo o que a primavera fai coas cerdeiras. Facer un poema como a natureza fai unha árbore. Perspectivismo. Os trompe l'oeil. Arquitectura orgánica. Secuencia do xenoma. Telerrealidade. Dogma. Neorrealismo. Hiperrealismo.3D. Cinema.

Sempre quixemos sintetizar entre as nosas mans esa alquimia poderosa, insidiosa, electrizante. A que dicta o noso desexo, a nosa pertenza. A capacidade fabulosa de fotocopiarnos)

Estamos a un paso de fotocopiar a vida.

Estas páxinas son o torpe intento de crear un pequeno ser, unha criatura biónica de secuencias lingüísticas, neste modo de expresión que, seica, algún día considerarase unha antigüidade de museo. Nunca debemos crernos mellores aos que nos predeciron. Tampouco aos que nos proseguirán.

O que coñecemos, tal e como o coñecemos, non incorrirá na pedantería de ser eterno. Ti e mais eu, hoxe tan ti i eu, seremos anónimos. Eu xa son practicamente Anónima (esa muller que asina moitos menos escritos que o seu compañeiro Anónimo).

A ambición de fabricar Vida, de imitar os seus mecanismos, átanos a esta terra. Engaiólanos. Así diluímos as delicadas fronteiras entre natural e artificial. A nosa natureza é ser artificiais coma unha medusa, unha estrela ou un cyborg. Non foron creados por intelixencia superior ningunha. Só polas ganas de seren vida.

A nosa secuencia vital leva inscritas as ganas de reproducir esa vida. Pirateala.

Uns fabrican ficcións.

Outros, entes biónicos.

Humildemente, a Anónima ofrece esta criatura.

cómo crear unha pequena vida en x sinxelos pasos

CRYO-HIBERNACIÓN

A Irving

Ficarás dentro de min. Ti. Nesta páxina escrita coa soa intención de alcanzarte son

unha frecha que procura unha mazá cuxa árbore planta agora unha anciá nunha illa eolia son

somentes estas letras, somentes estas letras e non vivirei para sempre quizais ti

unha xoven fermosa i eu unha pequena Safo amamanto con zafiros a posibilidade do teu rostro grego i é

a curva dos teus ollos de androide a que pousa con dozura sobre esta liña e pensa *eu*

aprendereina de memoria, eu "pousa con dozura sobre esta liña e pensa eu"

que estou dentro de ti. O ovo dentro do ovo. A serpe disposta a devorarse. A cerdeira que pare un espiño. A

innegábel beleza de que no teu mundo xa non exista todo o que foi o meu mundo, nin esta páxina nin

o home que falaba dos meus peitos coma de *nenas inocentes*, nin o gato que criei, nin a cortesá Murasaki, cuxo nome significa *púrpura*, nin a súa illa, nin un fetiche obsceno que gardei sempre, nin as miñas bonecas, nin o mar no que buceei a noite en Castelldefels, nin

quizais existan xa a palabra *lazaward* nin a palabra *azul*. Nin os humanos, que eu crin innegábeis

Quizais non esteas lendo isto. Ti. Xoven fermoso coma monstro que a miña imaxinación lambe

E mires o mar coma se fose a primeira vez. Sen Ulises, sen Safo,
sen o alfabeto ou o comercio

Coma se fose a primeira vez i esta páxina nunca tivese existido...

ECHOGRAPHIA

A Emilia

A persoa que escribe isto vese a si mesma.

Dende arriba.

Un *zoom* cenital.

Camiña por unha cidade. Conduce un coche.

Pelo. Unllas.

Sen carne.

Esqueleto.

A súa calivera acusa máis aínda os pómulos de actriz.

Leva un esqueleto máis pequeno pendurado do abdome.

Tampouco ten abdome.

Flota.

Non é fermosa nin fea. Podemos dicir, entón, que é fermosísima.

O esqueleto pequeno vai arrolado sobre si mesmo.

Ecografía significa a *escrita do eco*.

O esqueleto pequeno é un eco do grande. O grande é un eco dos demais. Da especie toda.

De eco en eco, coma unha sucesión de caixas chinas.

Matrioshkas sorrintes que abren a súa madeira pintada.

Para que?

A muller esqueleto condúcese polo mundo anonimamente.

Vémola dende arriba. Vémola dende abaixo.

Podemos case tocala.

Coma nun xogo virtual, podemos indicarlle o camiño.

A ela.

Co seu pequeno esqueleto, que algún día lembrará a música que ela canta. Pero non este verso.

Indicarlles o camiño: *á posteridade, por aquí*.

A posteridade non existe. Os esqueletos camiñan xuntos.

Van como dentro dun calcapapeis de vidro, protexidos do mundo.
O esqueleto pequeno copia sen descanso
as pezas diminutas dos esqueletos grandes: carpio, metacarpio, nó
de neuronas, lóbulo frontal...

Ambos son o Eco dun Narciso que se mirou na charca hai miles de
anos.
A Ecografía dun ser inconcluso, preocupado polo descolgamento da
pel
e o que sucede tras o que non sucede.

O esqueleto pequeno é unha metáfora en si mesmo. Qué duro é
ser metáfora. Que lle pregunten a Jim Morrison ou a Lao Tsé.
Pero leva esa carga mecéndose apacibelmente. A viva imaxe das
gañas de ser vida.
Dálle igual o amor, ser froito dun desliz ou dunha probeta.
O esqueleto pequeno empurra por este verso arriba ensaiando
unha canle de parto.

Vémolos dende arriba. Vémolos dende abaixo.

Todo remata nun punto moi pequeniño, un embigo, un microbio,
unha Terra en miniatura.
Imos saíndo dela nun zoom vertixinoso.

Todo remata nun punto moi pequeniño.

Pero cando se está á espera de algo
en tres puntos
pequeniños...

embarazada de varios meses, 2006

HERMAFRODITA

Hermética.
Pechada?
Afrodita.
Aberta?

Cóncava ou convexa?

Para vós, humanos, ela é cóncava aquí fóra.
Para el, humanoide, ela é convexa aquí dentro.

Mirádela pola rúa. Chama a atención de nenos, vellos e perturbados sexuais.
É poderosa e rotundamente vulnerábel.
Se houberse que correr para se protexer dun cataclismo, correría abrazándose.
Se faltase o alimento, ela enfermaría antes.
É a primeira heroína da humanidade, a que non voa nin aterra ben. A todo o contrario de invisíbel.

A que pode ser muller e home a un tempo. Fluídos que soben ou baixan, que saben comunicarse sen tocarse.

A arquitectura que o século XX intenta imitar baixo o nome de *orgánica*.

O leite que nos laboratorios sintetizan sen éxito.

Tocoulle ser todo agora. Pronto será nada.

Tuse. Canturrea. A parte hermética pon o oído, perplexa.

Escoita a túa respiración. E cómo
-con lentitude de galaxia-
saes
deste verso.
Pasas
unha páxina

embarazada de varios meses, 2006

MUTACIÓN

para Guillermo. Aprendéndome a ler

Segues cos teus ollos este verso do que encaprichei para empezar.
O seu título condénao á existencia. Folla de xornal. Tinta. Os vellos
opiáceos.

Estamos sós os dous.

Como es?

Sei demasiado de min. Criatura con implantes de memoria que
tecolea nunha peza con persianas e un espello. Dixéronme que son
eu. Non me permitiron dubidalo...

Pero, ti? Humano, sen dúbida.

O teu rostro muta ante min: leva gafas...trenzas...un lunar na
meixela...labios pintados vermello China...unha placa de
titanio...acaba de se barbear...unha cicatriz...acaríciase...sente
algo. Non sorrí...

Non estamos programados para isto. Ti es híbrido, informe.
Dalgún modo, tamén o son. Estírome dentro deste verso,
intentando darche alcance. Es a miña especie. Lucy, a
australopithecó. Es todos os trazos dun rostro. Pertenzo a un reino
binario e ti es a vida que foxe
que foxe e transmuta
coas súas trenzas
cos seus beizos magoando os meus
seus lunares
as súas zapatillas de bailarina
ou de Puma
correndo, correndo cara a vida que se propaga agora que son unha
morna morea de letras
e o teu ollo escanea un mundo que xa non é meu

publicado no suplemento Babelia, 24 decembro, 2005

amou
na súa vida
de

CRIATURA

coma unha nena

encaprichada en pacer pracer deste lado do universo
obstinada en beber

[a biónica é a rama da tecnoloxía consistente na análise do funcionamento real dos sistemas vivos para imitalos en aparellos]

lembrou
na súa vida de criatura destinada ao Alzheimer
como só os infelices lembran. Con tal luxo de detalles

[nos estados do autómatas plásmanse as influencias que sobre el se exerceron con anterioridade e iso constitúe a súa «memoria»]

escribiu canto agora les. Cos seus circuítos en pleno apoxeo
escolleu esta oración, de entre todas as posibeis da humanidade,
para ti:

estás dentro do meu texto, pero non dentro da miña vida

e logo apartou a vista desta escrita
o sol arrastraba para fotosintetizarse sensualmente en primavera

e na súa cabeza de criatura
burbullaba algo que non callou neste texto
pero si, quizais, aí fóra

aí fóra
nese mundo que ti habitas
nese mundo, dese lado

por riba destas letras
por baixo destas letras
aí

Sodes moitos a crear sobre esta Terra. Os humanos sodes moitos para case calquera cousa. Pero só un para eles. Para os cans. Para eles só existe un home. Unha muller. Son o único público que aplaude sempre as nosas monerías.

Non sempre foron tal.

Aos que se negaron

CAN LOBO

Hai algo invencíbel e arquexante nesta páxina que comeza

14 mil anos separan ao lobo dos cans rueiros actuais

Unha sima de células separa a este ser dende o que penso dese ser que corre polos lameiros
Exhala un bafo que esta páxina non rexistra
O seu frío xéstase dende remotas mandas
Corre só

Hai tempo que sabe que deixou aos seus

Procura

...Cynópolis, a cidade do can en honor ao deus Anubis...

Hai algo que lle impide volver a ser o que foi
esgazar a miña man que fala do seu pelo
correr ourizado polos penedos de América
durmir nas cavernas, dar medo aos meus

Procura

Baixo unha lúa semellante a unha páxina detén, interrogante
Noutrora oulearía

Aló lonxe
o fume dun campamento indícalle ónde pasar a noite
e con quen

A figura dun home crava na súa memoria xenética
durante quince mil anos

Esquecerá o seu nome
o seu frío
cómo cazar

Nos contos medievais asediará aos seus, aínda salvaxes
camiñará onda un deus, será el mesmo un deus

Polas noites encherá a civilización de instinto perdido
monstruoso
deforme

Algún día, sen saber por que, trabará nesta man que lle escribe
Que nunca lle deu de comer

halo

SUSPENSE

non sigas lendo. isto é unha trampa.
non vou dicirche que faría canto quixeras

e estamos incriminados nela, ti e máis eu
non vou dicirche que quizais non

e debes seguirme punto por punto ata o final
non vou dicirche que enterrei todas as palabras

estás atrapado agora, e a vida váiselle a este poema
poderás empezalo unha e mil veces e unha e mil veces acabará da
mesma forma
estamos só os dous e ti fásme sentir que todo isto é certo

pero se non é certo, por qué segues aquí
por qué segues
a piques de caer nesta trampa indivisa
na vida que se lle vai a este poema, secamente

faría canto quixeras
quizais non
enterrei todas as palabras

quédanme estas para che dicir que quero
aprender
o teu rostro
de memoria

PHOTOSHOP

(homenaxe a Inés de Castro)

e de repente, créote

Por detrás desta pantalla de linguaxe simple, parpadexas
plano inclinado á esquerda, rotación

E tan fermosa que eres, Inés, con qué grandes ollos binarios me miras

Que busto perfecto. Unha brisa deliciosa lambe os teus cabelos
coma unha madame experta en compracerte
ángulo contrapicado, 45 graos dende a dereita

As olleiras familiarízante coa Morte. Fanche esvelta, desgrazada,
interrogante. Inútil

O teu colo é materia de tronos. Un pulso lánguido sobe rubor ao
teu rostro de liño

Enfermaches de beleza. Quen te acoitelou sentiu as medidas
perfectas que mataba
degradado de cores: cian, malva, rosado...

Non te moves. Reinas no submundo e iso
abonda.

Apenas es unha cabeza. Baixo os ollos e o teu corpo de grisalla
non ocupa máis que as miñas mans deliñando coordenadas
nariz a ollo, 33. Nariz a boca, 15.

Luz cenital. Cinza e nácar, sorrís. Carbono 14 pra os teus dentes.
A pel cae feita visillos. Es morbosa, sideral
augusta
viva

Hei reprimir as ganas de morder a túa boca que se curva tan
paseniño
e seda
para falarme...:
Mátame

WH QUESTIONS

Por que, no caso dun incendio, arriscarían para salvaren a caixa de galletas coas fotos dos seres queridos? Por que lles custa pero lles gusta verse a eles mesmos retratados? Que foi das antigas fotos dos mortos? A que mórbido resorte psicolóxico respondían? Por que ás veces aman máis cando se deteñen nunha fotografía precisa ou delicada? Que lles acontece ás fotos cando se botan no río? A que velocidade viaxa a luz capturada nunha fotografía? Viven os retratados? De que modo? I en que lugar?

A fotografía pode ser clasificada baixo a máis ampla denominación de tratamento de imaxes e, debido a isto, fascinou tanto a científicos como a artistas dende os seus inicios

Para que acariciar unha fotografía? Cantas memorias hai? A da sucesión dos feitos e a da fotografía que rexistraba a sucesión dos feitos? E a sostida comunmente de como sucederon os feitos?

A Lomografía aparece por todos os recantos, unicamente agarda ser capturada

Por que rompen fotografías? Tamén as agochan en escondedoiros... por que? Que desexan exhibir deles mesmos? Por que sorrín nas fotos e din *pataca*? Por que escriben no dorso? E que, que escriben?

Por que desaparecen as fotos? Onde van? Por que amarelean, agretan, presentan signos de Alzheimer? Por que menten?

O Dereito tamén protexe a privacidade do suxeito fotográfico

Por que viven máis as fotos que eles mesmos? De que privilexio gozan? Por que queren todos saír na foto? Por que as cobizan, trafican con elas, excítanos, érguenlles un altar?

Talvez porque cren que unha imaxe non pode ser torturada?
Tal vez porque cren que unha imaxe sálvaos de ser esquecidos?

ZOOM

Xa estás aquí.

Non podes abandonar agora. Non podes. Has de seguir lendo...

Crese que a fonte desta calor é a enerxía ceibada pola desintegración do uranio

Gustaríache saber que este *aquí* non é o teu *aí*. Morro por coñecer o teu rostro. Miraríasme como miraría eu ao *homo* da man en negativo, na Cova do Castillo? Faríalo?

Unha das mans máis sensitivas do conxunto é unha man esquerda (21 cms); os seus dedos esveltos, de delicada factura, abren sobre a roca coma se estiveran a botar un meigallo. A curva entre o polgar e o índice é moi bela

Son a autómatas nun filme antigo de cine mudo. Repito sen variacións esta mensaxe dende o 21 de xaneiro do ano 2005. Dentro de 2 liñas confesarei que non creo na memoria. Terán caído entón neves i emperatrices e niágaras e monzóns e cines: cando ti existas e pretendas sabelo todo de min mesma.

I é que confeso que non creo na memoria

ZOOM x2

Vivín aquí. *Aquí dentro*. Escribía isto mentres a miña medula fabricaba os teus ósos. E o temor ao Alzheimer, a esquecer pirámides e 1001 noites i éxtase e Luces da Cidade...

City Lights: The melodramatic film, a combination of pathos, slapstick and comedy, was a tribute to the art of body language and pantomime

Acenar. O silencio conmove con elegancia.
Se vos dixese que non falo todo o que debería calar.
Se vos dixese qué vida tan intensa foi a miña. Non sei se o verso que cito de seguido pertéceme ou terano enxertado en min. É necio deixar constancia da intensidade dun mesmo?

A miña esti de peitos de porcelana, inocentes coma nenas

O medo fíxonos rexistralo todo. Desculpade.
O exceso de información é unha páxina da humanidade pacientemente borrada con saliva.
Esquecereino todo. Esqueceranme
A memoria camiña entre cans cegos por instinto.

Pero ata o gozoso esquecemento, ti estarás aquí. Presa de min.
Aquí.
Dentro desta páxina, celuloide ou transparencia. Non nos coñecemos.
Atoparaste nalgunha estación do ano repetindo este verso que non foi verso.
Violando con dozura as miñas verbas até sacarlles o gusto do virxe.

Autómata ti nun filme de cine mudo de hai séculos.
E a túa man en negativo pousará sobre este texto na pel dos meus pezóns
pretendendo
calcinar-me
pretendendo
ter-me coñecido

PLATÓ

Aparecerás nesa escena
Levarás posto o abrigo verde que tan ben che acae
Nun Ford T, as cellas moi marcadas
A imaxe algo queimada, é un film de cine mudo
De fondo, un pano de estrelas a imitar ceo
El aparecerá de non se sabe
como debe ser.
Quizais leve sombreiro, non o vexo claramente
Quizais iso que cae sexan folerpas, ou flores de amendoeira...
Se cadra sucias boliñas de algodón que guinda un operario
Subirá no teu coche, o fondo cambiará a un plano de América
cunha liña de puntos en vermello
Moveredes máis lixeiros, dispostos a facer graza
Isto é unha comedia!, pareceades berrar. Pero somentes soa
unha *Gnossienne* de Satie. E o proxector
Moveredes os beizos, riredes
O coche irá facéndose pequeniño
en virtude dun truco óptico que, francamente, non lembro
Alguén dirá *corten*
Saboreen o pracer de non saber en qué consiste, quen son os
actores, por que foxen, cómo enguedella o guión, onde vén o
clímax, se se aman ou se odian...

Sexan por un intre eses anónimos sen pasado nin futuro

PALESTINO

mércores, 17 de setembro

o sol sae ás 8:21
nas películas, todo acontece máis a présa
nas películas, nada acontece tan á présa
aquí, sobre esta pedra, hai un lugar
aquí, baixo esta pedra, hai un lugar
isto que escribo é a gran falla de San Andrés
isto que escribo é a grande Xericó
unha estalactita está a piques de alcanzar a unha estalagmita
unha actriz está a piques de bicar a unha actriz
porque mil anos son aos teus ollos coma o día de onte, que pasou
coma o día de mañá, que non pasou

escribo todo isto, obediente, pero en realidade imaxino a un home
moi novo que chega portando a súa vida e unha pedra na man.
Con esa pedra golpea a súa cabeza unha e outra vez ata que o
sangue resécalle no borde do tempo. Eu tiña medo, pero non facía
falla o medo. Nas películas todo acontece máis á présa. Nas
películas todo acontece a cámara lenta.
Ese home novo cae enriba do que dirán de seguido.
Está caendo. Cae.

Alí, sobre esa pedra.
Alí, baixo esa pedra.

O solponse.
O solponse agora

quería

respiración

dentro

deste

texto

Ti.

Co teu pasado en forma de signos suspensivos de neuronas,
aromas, néboa.

Ti. Sentado ou de pe. Muller ou varón. Serio. Sorrindo. Recén
comida ou con fame. Escoitando as bucinas dos carros na rúa ou a
Stravinsky. Traballadora por conta allea. Propia. Amante dos
arácnidos ou dunha china chamada Li que mestura o chop-suey no
restaurante Shanghai .

Ti. Humanoide. Sen dúbida.

Chéirote.

Esa calor na man. Ese pulso. O alento intermitente. Ese pelo capaz
de se ourizar sen que o controles. A iugular. A pupila dilatada sen
que o saibas. O teu cheiro, que no antigo Xapón comparaban a
manteiga rancia. A suor seguindo a canle dunha medula. Unha
medula.

O tremor desa medula cando a percorren emocións a cegas. Na
escuridade medular que resplandece.

Esas células invisíbeis fabricando pel, pulmóns, linfa, argumentos
que soan razoábeis.

Argumentos a contraluz do conformismo, o cal sobrelevas con
impaciencia.

Impaciencia que che fai engurrar o ceño. "Onde é que me arrastra
a sintaxe de todas estas frases? Non é esto un poemario, un
inventario, un artefacto de cultura?"

Ti. Que esperas disto? De min?

Por que o fas?

Eu. Que penso darche?

Neste intre somos dúas criaturas que se ollan en fite, perplexas.

Por riba de nós, un sistema solar.
Por baixo, petróleo, prata, gas.

No medio, en tempos dispostos ao chou, en secuencias numéricas
insubornabelmente infinitas, en biomecánicas que mimetizan
formas animais... no medio, nós.

Ti a un lado. Idade? Século? Intencións? Descoñecidas

Eu ao outro.

Unha criatura entregada á biomecánica que escribe esta liña nun
ordenador. Unha monstra que descre da pureza e che entrega
híbridos. Textos con dúas cabezas. *Imitación á vida*. Para rozar
algo similar a unha burda eternidade.
Unha eternidade de papel.
Nin de pedra. Nin de tesoura.
De papel.

01010101111000

LISTA DE FÓRMULAS MATEMÁTICAS NAS QUE CYBORGS, HÍBRIDOS OU SEREAS PENSAN CANDO NAMORAN DUN MORTAL

A do comportamento das aves migratorias
hainas que non volven

A do crecemento dunha duna nunha praia
o crecemento e o seu impertinente desafío á lei da gravidade

A da expansión dun virus
que nos protexan da pureza!

A do tempo no que cicatrizan as feridas
unha vez sucada a súa succulencia

A dos nosos movementos ao longo dunha noite de varias horas
A da nosa obscenidade que nos permite pensar no cosmos e non
na fame
A da relación de coordenadas entre unha mesma e a copia dunha
mesma
quen di isto: a xenuína, a plaxio?

A das proporcións aéreas que rexen o teu corpo ata impedirnos
rexer
A da cantidade exacta de droga que debemos subministrarnos ata
certos esquezos
A do grosor do fío da espada pendurada sobre as nosas tenras
cabeciñas
A do diámetro que abrangue a nosa meniña cando entras ti
A do tempo que transcorrerá ata que alguén pase de novo a vista
por esta liña
A da velocidade e a gula dos teus ollos sobre esta liña
A da inclinación das nosas medulas dentro dun beixo
A da nosa posición respecto á galaxia xemelga, Andrómeda
A da curvatura do ovo

A da curvatura do ovo cando escacha entre as nosas mans de androide

A da magnitude e composición da épica en toda a nosa historia

A da curvatura do ovo que fende nas nosas mans da androide cando se aproxima o teu nome nunha lista de nomes, cando chega o teu nome mutado de cifras, de fórmulas que repetimos arañando este texto, porque épica é abrirse paso cara o que nos ten de antemán vencido, contra o que mata e queima e arrastra e ilumina

coa fórmula do tempo no que cicatrizan as feridas baixo cada un dos dedos que non volven acariciarte nunca

nunca

nunca

LISTA DE DATOS OBSERVÁBEIS: HUMANOS

Suxeitos a observación. Fantasean con torturas.

Fas que queira amarrarte a unha cama e beberme unha botella de viño moi de vagar mentres te contemplo

Únicos no reino animal en se preguntar por eles mesmos

Por que teño que reinar?

Únicos en se crer únicos

Hai outros mundos... pero están neste

Tendencia a vertebrar a súa medula en torno a outro dorso

Os meus pezóns toman a forma da túa boca

Tendencia a correr cando chove

Corre. Corre. Corre. Non deixes de correr

Tendencia a autodestruírse por harmonizar co cosmos

Tendencia a repelerse para facerse un sitio

Tendencia a culpase de secas e nebulosas

Graves tentacións de acoplarse aos demais

A miña doce, pequena, lasciva Nora, fixen o que me dixeches, porquiña

Graves tentacións de assimilar i expulsar o mundo mediante palabras

Toda a desdita da miña vida provén das cartas ou da posibilidade de escribilas

Graves tentacións de ser invisíbeis

de hibridarse

de violarse

de mutarse

de untarse de brea e plumas

de estar aquí agora que xa non están

neste anaco de papel que, con cobiza, estarás lendo

neste outro eu que -qué ironía- posuirás.

Ambición de fabricar vida

Ti fuches formado o máis perfectamente posíbel... Pero non para durar

Suxeitos a observación. Ambición de ser terrestres.

De quedaren para sempre.

De duplicarse coma pingas de auga.

E de chover sobre esta Terra con obscenidade.

Glaciais.

Bastardos.

Escravos de galaxias e de hormonas.

Eles...

Os que me fan dicir isto a min...

Os que me estremecen...

Nota: os textos en cursiva pertencen a I.B., X. C. Mejuto, P. Éluard, E. E., J. Joyce, F. Kafka, Tyrell en *Blade runner*

Extracto do Informe SUGAR BLUES de Opia Z7 sobre as actividades adictivas dos homo sapiens

notas á marxe:

Son raros estes humanos. Como puiden namorar deles?

Investigar sobre a casa italiana Dolci preziosi

Experimentación en circuitos propios do síndrome chamado pola ciencia Sugar blues

BAZAR DE COUSAS HUMANAS DOCES OU ADICTIVAS COMA O LENDARIO SUKKAR

Besbellar na noite

O tacto de certa louza gastada

Seguir durmindo e obviar as obrigas da rutina que nos domeñan ante a comunidade. Ruído de chuvia amoreada fóra

Un lugar debilmente iluminado

Chimpancés que non fan caso aos adestradores

A nana de Dumbo

Notar unha ollada insistente

A imaxinaria voz de Sherezade

Ionkis perdidos en cidades moi grandes

O colo dunha muller nun orgasmo

Libélulas dentro dunha caixa vermella Nestlé

O rostro da Emperatriz Infantil

Xantar de aroma hindú

Eses remuíños de música de Mahler

Esas caixiñas de música desafinada

Eses *culebróns* venezolanos

Imaxinar paleolíticos pintando unha cova

Imaxinar paleolíticos apareándose por min

Unha nena xogando ante un espello

Mel que non dá caído dos seus beizos

“Considerando en frío, imparcialmente”

Amencer cada día, cada día, cunha mensaxe súa

As derradeiras folerpas dunha nevada

Os sanguinolentos contos rusos da Babá Iagá

As primeiras folerpas dunha nevada

Michos malvados
Os peiteados das fotografías dos nosos devanceiros
Descubrir a alguén mentindo por outro
Malta "Polar"
Podrecemento de flor en tumba de heroe épico
Anarquistas sentados baixo unha pintada
O teu sorriso cando les isto
Ese sabor masculino que algúns din agre
A prostituta *Angelene* de PJ Harvey
Deixarse morrer coas veas abertas
Opiáceos
Safo
O *sugar blues* cando é domingo e noite e non hai mensaxe súa

O docísimo nome do teu nome

A docísima escravitude das pulsións
A docísima frialdade das galaxias

LISTA DE COUSAS QUE ME PROMETÍN FACER

(homenaxe a María Mariño)

Prometinme ser unha e prometinme ser dúas
estás dentro do meu texto, pero non dentro da miña vida

Prometinme ser o caber dun mundo, calquera, que non soubese
porque nós, os seres, miramos o universo como querendo caber nel

Prometinme deslizar neste poema o teu obxecto mariño
sen preocuparme en lembrarte, María,
sen teimar en lembrarte, María
porque non te lembro

Prometinme non revelar cal das miñas partes é metal
cal dos meus ollos de linda cosmonauta

Prometinme non revelar que es un recordo enxerto
que non te lembro, María, nin a curva da túa boca

Prometinme ser eu quen te anainase neste verso
prometinme tantas cousas, María, e todas
todas
ser saber a unha da outra, nada máis portando eu a túa palabra
no peto

BAZAR DE OBXECTOS TERRESTRES

I

Algunha vez fomos Panxea.

Aínda que hoxe a deriva nos teña convertido en Continentes

II

Relación de páxinas de investigación da Rede Temática de Ciencias da Terra de España

ANTÁRTIDA
BLOQUES DE XEO
MEGACRYOMETEORS
XEOLOXÍA PLANETARIA
METEORITO DE RELIEGOS
ROCHA DE GETAFE
XEOLOXÍA MARIÑA
XACEMENTOS MINERAIS DO YUCATÁN
MINERAIS COLTAN
JAROSITA
ICGP-UNESCO
ERICA

As listas son misteriosas. Amosan a inxenuidade de intentar acaparar o mundo que as rodea. Son instantáneas: nunca captarán a esencia toda dun momento, o arrecendo, o tacto, o son... pero xogan co encanto da conxelación do mundo. Conxelar unha imaxe é un truco audiovisual que nos permite (como a deuses que asisten a unha representación humana) deleitarnos no intre, no detalle. No fuxidío. No banal.

Conxelei esa lista de páxinas que aparece en Internet acerca da Terra.

E falo da

Terra

A cousa que pisas.

Esa especie de multiorganismo dotado dunha intelixencia capaz de te extinguir.

O que mastigaban mulleres do século XV con devota e pálida tez.

Nenos i embarazadas. Comendo terra.

O acre xeito de morder o pó.

O gosto metálico da terra. Terra.

A padas de terra sucédese unha era tras outra.

Estratos para contar o tempo.
O cranio dun neno que foi arrebatado por un ave
hai dous millóns de anos. Na terra. Na terra as pegadas do coche
que acaba de arrincar deixándote soa. Nunha paraxe que cheira a
terra,
tan fortemente
que non podes nin sospirar
finxir que nadas
prender lumieiras.
Terceiro planeta visto dende o sol. Nin sequera arde. Nin é o
primeiro. Nin o último, que tamén é un xeito de saír do grupo.
Terra ten o estatuto inamovíbel da Realidade.
Subirás moi alto.
Regresarás a ela nunha aceleración constante.
Fará un leito para ti. Un socalco. Un rego. Unha relva.
Aleitará os teus fillos con lava.
Basalto.
Ira.
A terra roxa de Tara.
Esta terra é miña.
Herdarás a terra.
Terra e liberdade.
A terra vista dende o ceo.
Os Sen Terra.
Coller un anaco de barro e dicirlle "Ti serás xente".
A terra removida para sementar a vida.
Para sementar aos mortos.
As cerdeiras, os carballos, o uz. Abríndose paso.
As vetas de prata.

Pegadas que miramos perplexos.
No centro da terra.
Océanos resecos.
Cerámicas perdidas.
Patacas sucias.

E alí arriba Sirio.
Rindo da nosa manía de andar cabizbaixos,
as mans nos petos,
dándolle patadas a un meteorito.

III

*Os minerais son os compoñentes fundamentais da Terra desde a
cortiza ata o núcleo
Volven medrar especies espontáneas, pero é moi difícil que se
volva ao bioma orixinario
A biosfera é, pois, o marco dunha continua circulación de materia
percorrida por un fluxo de enerxía
A unión coas terras emerxidas está constituída pola plataforma e o
talude continental
Gondwana escíndese; aparecen os primeiros mamíferos
A taiga é a formación vexetal máis vasta do mundo*

É posíbel saber todo iso
É posíbel. Mesmo tranquilizador

O teu nome
O rostro que terán as fillas dos meus fillos
O meu rostro aos 7 anos
O meu aceno cando ti leas esta liña
O teu aceno cando eu deixe de escribila
A forma da nube que vin por primeira vez
O que dirá tanto marciano de nós
E cómo será esa vida cibernética ou non húmida
A terra da que proceden os meus antecesores, o nome segredo
desa terra que se leva incrustada coma esmeralda no código
xenético, canda á barbarie, a promiscuidade e a ironía...
Todo iso seino a penas

É de mal gusto sabelo todo na terra
É de mal gusto dicilo todo nun poema

[...]

(...)

Por aquela época, o papel abandonou o rol hexemónico de canle da comunicación a distancia.

Unha vida son conversas, conversas iniciadas, deixadas á metade, acaloradas, frívolas, sedutoras, para facer tempo, para esprimir a linguaxe e retorcela coma un trapo, xogar con ela, fabricar idiolectos, contos e chistes privados.

Foron rexistradas moitas conversas. Ao azar sobreviviron estas. Fósiles semihumanos.

Hermes, Mercurio, Nibiru son os alcumes dalgúns mensaxeiros divinos en mitoloxías máis ou menos diversas. Os nomes dos interlocutores destes fragmentos. Fragmentos que non empezan onde se espera que empecen nin rematan onde deberían... Mutacións.

Desculpen a insolencia de sintetizar, con elas, un pouco de vida. E, alén diso, morbosamente allea

MERCURIO “Mercurio”

Mercurio estalle invitando a iniciar visualizando a cámara Web. Desexa Aceptar (Alt+C) ou Rexeitar (Alt+D) a invitación?

Aceptou a invitación para iniciar visualizando a cámara Web

E di:
poderías facer un aceno dos teus, mover as orellas, alzar as cellas, non sei...

Mercurio di:

a ver, qué aceno

E di:

oh, un tímido sorriso

E di:

oh, un coelliño movendo as orellas

Mercurio di:

nótase o das miñas orellas¿?

E di:

il movetore degli orelli del chirco italiano!!! [sic]

Mercurio di:

il movimento terribile [sic]

Mercurio di:

oes

Mercurio di:

cando me invitarás a durmir?

E di:

a durmir?

Mercurio di:

sip

Mercurio di:

ou ao que queiras

E di:

mmmmm. espera que

consulte o meu libro de citas: o luns, o embaixador de Parsimonia, o martes, o sultán de Oligofrenia...

Mercurio di:

o mércores, Rachís

Mercurio di:

o do conto das mile e unha

E di:

jajajaja, ese

Mercurio di:

jajajajajaja

Mercurio di:

tes que rir con fundamento

E di:

mércores, o relacións públicas de Mango

E di:

xoves, o beduíno da ventosidade

E di:

venres, saimon laif, o dos timbais...

Mercurio di:

ufff

Mercurio di:

ese si que é un macho

E di:

sábado, un psicólogo hipnotizador que me faga esquecer a noite do venres

Mercurio di:

bueno, pois

E di:

pois terás que vir o domingo

Mercurio di:

non

Mercurio di:

eu non me conformo coas farangullas

E di:

se por min fose durmiría sempre na singularidade matemática que forman o teu brazo e o teu peito esquerdo

E di:

unha vez pregunteicho,
lembras?
E di:
como se fai para vivir aquí?
E di:
e ti dixéchesme: ah iso é só
para elixidos
Mercurio di:
**bueno...sentiríaste elixida,
non?**
E di:
eu tamén elixinte a ti
non me gusta sentirme só
elixida. Tamén electora
Mercurio di:
ei!!!
Mercurio di:
**non vaias agarrar máis
palabras cunha pinza**
E di:
(qué pinza, a que me roubas
sempre do pelo?)
Mercurio di:
si
Mercurio di:
jajaja
E di:
por iso róubasma. Para que
non colla as túas palabras
con ela
Mercurio di:
**mmm...podo darche un
bico de 5 min só?**
Mercurio di:
logo marchó?
E di:
un bico de 5 minutos con
sabor a dentista?
cambiáronme un empaste de
mercurio
E di:
se queres un pouco mercurio
E di:
din que é moi san para
morrerse
E di:
avísame cando remates e
baixo ao portal

Mercurio di:
si
Mercurio di:
quero un bico de mercurio
Mercurio di:
**mmm...parecerache
estremo**
Mercurio di:
**pero no hai nada máis
conmovedor que unha
parella que morre da
mesma causa**
Mercurio di:
vou para alá
E di:
vale, baixo un intre
Mercurio di:
fágoche unha perdida?
E di:
si

I deixou de ver imaxes da
cámara Web con vostede.

E di:
oxalá puidese gardar esta
imaxe túa nalgún lugar que
non sexa a memoria

Non se puido entregar a
mensaxe seguinte a todos os
destinatarios:

*oxalá puidese gardar esta
imaxe túa nalgún lugar que
non se...*

HERMES 1 "Síndrome"

E di:

ah, magritte?

Hermes di:

**sip, mórame moito o
cadro ese de magritte**

E di:

é unha boa imaxe para
metaforizar o que é falar polo
messenger e por internet en
xeral

E di:

que fas?

E di:

(se se pode saber, claro, que
aquí podemos mentir o que
nos pete, somos como os do
cadro)

Hermes di:

acabo de voltar a madrid

Hermes di:

**poñéndome ó día, vendo o
correo...**

E di:

xa

Hermes di:

jajajajajaja

Hermes di:

**non, é certo,
desgrazadamente estou
en madrid**

Hermes di:

snifffff

E di:

desgrazadamente?

E di:

síndrome dalgún tipo?
abstinencia, china,
estocolmo, dióxenes?

Hermes di:

**non sei cómo se lle chama
a isto**

HERMES 2 " Walkie Tokio"

E di:

a do messenger é foto de
tokio la nuit?

Hermes di:

efectivamente

Hermes di:

mira, unhas lolitas góticas

Hermes di:

**tribo masiva no barrio de
shibuya**

E di:

dios, son xeniais!! parece
que saen dunha peli de
época pero con actores
confundidos

Hermes di:

**bueno, si levan un rolo
raro**

Hermes di:

**mesturan imaxinería do
XIX con rollito naïf e
lolitismo**

E di:

nun par de anos, españa
pragado diso

Hermes di:

hmmm, non creo

Hermes di:

vai moito coa cultura xapo

Hermes di:

**descontextualizan as
cousas e tal**

Hermes di:

en españa non trunfaría

Hermes di:

**aquí non hai ese
fetichismo manga, ou
alomenos non ata ese
punto**

E di:

haberao, haberao

Hermes di:

**esa foto é no teatro
kabuki**

E di:

o cartaz da esquerda parece
que rompe un chisco co
clasicismo do kabuki, non?

E di:

kabuki do absurdo?

Hermes di:

jajajajajajaja

Hermes di:

**bueno, a representación
que vin....**

Hermes di:

...era bastante cómica

E di:

ah

Hermes di:

**unha adaptación dunha
obra de shakespeare**

Hermes di:

**que semellaba da comedia
dell'arte**

E di:

xapón fixo moitírmo pola
recuperación de shakespeare

E di:

é como se ao ver o que facía
kurosawa os de aquí dixeran:
"cómo? vén un xapo a
dicirnos que shakespeare é
xenial? claro que é xenial!
coño!"

E di:

comedia de shakespeare?
cal? a fera amestrada?

Hermes di:

**a noite 12 ou algo así, non
me soaba**

E di:

ah, noite de reis

E di:

cambios de sexo

E di:

travestidos

Hermes di:

si

E di:

mulleres disfrazadas de
homes e cousas así?

Hermes di:

**si,moi propio do kabuki,
jaja**

E di:

bueno, claro, iso aínda faría
máis graza alí: un home que
fai de muller que se disfrazo
de home

Hermes di:

claro, jajaja

E di:

sofisticación xapo

E di:

jajaja moi graciosas fotos

E di:

habería que ver se eles as
sacan tan boas cando nos
disparan coas súas fuji

Hermes di:

**bueno, eu fun facer
xustiza poética**

Hermes di:

arrasalos a fotos

AFRO (DITA) "Cogno"

Erro ao recibir o arquivo
"Pint.JPG" de Afro(dita).

Afro(dita) di:

**non sei ónde cogno está
esa foto...aí vou outra vez**

E di:

jaja

E di:

encántanme os teus "cognos"

E di:

é coma un coño con cognac

E di:

ou algunha bizarrada sexual
polo estilo

E di:

oes, deume erro o teu
arquivo

Afro(dita) di:

xa

Afro(dita) di:

non sei por qué coGno

E di:

ten tanto glamour iso de
cogno

Afro(dita) di:

jejeje

E di:

moito máis que coño, que
parece de carabanchel

E di:

cogno é como de kate moss,
coco chanel...

Afro(dita) di:

jajajajaja

Si. Esas teñen cogno

Afro(dita) di:

**Pero dalgunha forma hei
escribir egne**

E di:

dicía S. que un día lle
escribiches: *déixote, que vou
depilarme o cogno*

E di:

estivemos rindo a cachón

Afro(dita) di:

aiiiii

E di:

é a escusa perfecta: vou
depilarme o cogno, carigno

E di:

ninguén pode negarse a tan
nobre causa

E di:

Así que adoptámolo como
escusa universal cando nos
dean a lata

Afro(dita) di:

jajajajajaja

Afro(dita) di:

**claro.....e das boas.....
Porque afeitarse os
sobacos queda cutre**

E di:

pero depilarse o cogno...
unha xa parece greta garbo
dicindo iso

E di:

por certo, van depilarme o
cogno cando teña o bebé

Afro(dita) di:

**eu aprendín a
depilarmo...todo todo....**

E di:

fixeches algunha viaxe,
despois do de thai?

Afro(dita) di:

**non, só a gijón a ver a
miña familia**

Afro(dita) di:

pero quero irme

E com di:

onde?

Afro(dita) di:

**aínda que só sexa por
unha fin de semana a ver
a togno a hamburgo**

Afro(dita) di:

**en agosto estou
planeando ir a escocia**

cunha amiga

Afro(dita) di:

**alugar un coche e rular un
pouco**

Afro(dita) di:

**teño ganas de verte,
sabes?**

E di:

embarazada ou
desembarazada?

NIBIRU 1 "Guións"

Nibiru di:

eu qué sei, as cousas que
pasan non son coma os
guións

Nibiru di:

anque empeñemos en
lembralas ou en explicalas
así

Nibiru di:

son e punto

Nibiru di:

pero xamais hai diálogos
inesquecíbeis

NIBIRU 2 "O espello de
Venus"

Nibiru di:

**se non, eu déixoche o
pinacle, que está chupado**

E di:

cómo rirán os netos dos
nosos artefactos, corsés e
miriñaques informáticos

E di:

por certo, sabes por qué
temos unha cruceciña no
noso símbolo feminino?

Nibiru di:

por qué?

Nibiru di:

pola que carregamos?

E di:

jajaja

E di:

iso pregunteille eu ao
xinecólogo que mo explicou

E di:

se era a nosa cruz

Nibiru di:

e?

E di:

pero non, non é por iso.
adiviña.

cómo anunciarse nestas páxinas

BAZAR

Escoiten. Hai tempo que sabemos que a publicidade é o uranio da creatividade. Creatividade. Esa palabra-holograma, que dá a ilusión de estar sen estar.

A creatividade, por suposto, non existe. Que cruce a páxina e loite comigo quen se atreva a desmentilo.

Existimos como meras reproducións ou copias. A reprografía é a gran arte do século XX: penso que non outra cousa quixo dicir Walter Warhol Benjamin.

De cando en vez, opera unha mutación. Se a mutación ten éxito, entón muda o sistema. Se non, a mutación enmudece. Así funciona a vida. Así funcionan as ideas.

O erros son a base da criación.

A publicidade traballa cunha premisa errónea (*se mercas isto, serás feliz*), pero manexa unha das linguaxes máis creativas que existen hoxendía, tanto visual como lingüística.

Non desprecen os anuncios.

Son a materia da que está feita a vida.

(E deixo isto para os cazadores de citas e intertexto, para que o desmembre coma carnaza namentres marchou asubiando un ledo *jingle*)

NINTENDO

Camiñarás sobre a terra.

Empuñarás un peroné gastado.

Enfrontarás a monstros sobrehumanos, deuses, ñus, virus, meteoritos.

Un bico a tempo darache a vida.

Fabricarás moedas, kimonos, láser ou fundas dentais.

Propiciarás música. Asasinatos. Chorarás.

Levantarás un imperio con dez díxitos.
Destruiralo só con un.

Serás campión de ping-pong, nun mundo no que o ping-pong é en realidade un deporte sublime.

Mirarás África coa nostalxia de todo homínido.

Lerás todo isto un pouco confusa. Sorrirás.

Nunca sairás
dalgún programa escrito
con varias ecuacións.

Serás idéntica a min. A ti. A todos.

E non.
Dende logo que non.
Non terás nome.

NEANDERTHAL

nunca vos quixen demasiado

1856. Virchow, pai da patoloxía moderna, sostén que os restos do val de Neander pertencen a un cosaco mongol moi ceñudo, de aí a protuberancia no arco superciliar

sotero os meus mortos. inclúo nos cálculos os que van nacer
o home da cova de Neander sería iso ou un antigo imbécil prehumano

as augas do río reflicten o meu rostro pensativo
capacidade cranial: 1460 cm³

tallo puntas agudas como a miña mente
máxima difusión: entre hai 120.000 e 35.000 anos

de pequeno tiven unhas febres e vin cousas
ergueitos os homes alcanzaban 1'80 cms.

aínda que non sei exactamente cal é meu pai, miña nai
aleitoume
tremendamente fortes e robustos

sei o que é o frío, o que é a calor, arriba e abaixo
descoñécese se utilizaban algún tipo de linguaxe; aínda que o cranio así parece indicalo, a forma da larinxe non

os mortos danme moito medo e sei conxugar o pasado simple.
a maioría dos esqueletos neanderthais atopados presentan cicatrices curadas en vida

os homos sapiens sapiens sodes uns listillos
a coexistencia de ámbolosdous grupos en Europa e Oriente Medio representa a última ocasión na que 2 especies de homínidos viviron simultaneamente

un amigo meu montou a unha sapiens sapiens
usaban e dominaban o lume

a muller morreu no parto pero o neno ten ollos de sapiens sapiens
morrían arredor dos 30

se fito para el, gruñe coma os lobos
fabricaban utensilios e cazaban con lanzas

cando termine de tallar esta pedra matarei un cervo para el
restos de neanderthais: Amud, Kiik-Koba, Monte Circeo, Val de Neander, Shanidar, Chapelle-aux-Saints, Cova Negra

gústame ver o futuro co neno sapiens
Erik Trinkaus considera que probabelmente haxa xenes de neanderthal na actual poboación europea

non semella que vaia acontecer nada terríbel sobre a terra.
Agora levantouse o vento, pero a noite vai moi tranquila

RENFE

imos cara onde non se pregunta
partimos de calquera lugar
vemos un oco de estrelas polo que se nos vai a vida
(aquí vén algo que non comprendo, que non descifro a vida)
alguén arríncanos o billete a trabadas

es ti, meu amor?

as paisaxes simplemente suceden, os rostros amados,
esquecidos, vistos unha vez na vida na estación de tren de
Santiago

estiven noutro lugar e seino

eras ti, meu ben?

puxen a cabeza contra as vías para sentir o latexo do home
todo é coma un filme demasiado lento, demasiado morno
as follas das flores novas cómo fan chorar de lentitude
cómo o uz fabricase con arterias depositadas
na beira dos cascallos, nos raís

serás ti, acaso ti?

(aquí garda un silencio. É de mal gusto dicilo todo nun poema. É
de mal gusto dicilo todo na vida. Contempla o seu destino desde
estes cristais. Pero non quere dicilo todo. Imos cara onde non se
pregunta. Levamos séculos preguntando sen preguntar)

queremos ser os puntos suspensivos o que non termina de
darse nunca nunca
o tren que nunca chega ata esta páxina que fala dun tren
ficamos coma neve a piques de caer coma guerreiros que
suspenden o golpe da súa espada
ficamos
e serás ti, acaso ti

serás meu amor

o limpo infinito

a materia estelar que move os meus ollos

a alta cadencia do tren que marcha do tren que volve do tren
que

marcha
Do tren que volve

Para a revista Salamandria sobre Tren, 2006

O MEU INÉDITO PREFERIDO

de todos os meus poemas inéditos
este é o meu preferido
este, que non di nada,
que se aproxima á estupidez

cando ti o les
eu sento no trono máis leve do mundo
estamos unidos por unha pisca de herba
por unha manchiña no papel

estamos unidos por un capricho na sucesión do tempo
porque ti non viviches antes ca min
eu podo dicilo

unidos como a palabra *lazaward* e a palabra *azul*
como a vítima ao seu verdugo

algo tan tenue entre os dous
que nin sequera sei se existe
o meu inédito preferido

nin volverei falar do tema

Para a revista Salamandria sobre Azul Mediterráneo, 2005

LOUISE

O que hai debaixo do pelo de Louise Brooks é fascinante, non credes?

encantaríame tocarte

Ese candor astronauta dos que xa non existen e tiveron a fama suxeita polas solapas
eu cumpría 20 anos, meu irmán dixo: *toma*
era Louise Brooks

*tanto acadar a túa gracia ignorante
como meterche a lingua por debaixo deste texto*

entramos neste século chamando ás cousas por outro nome
só sabemos imitar o teu pelo adolescente

Louise Brooks
Louise Brooks,

a túa cabeza soa nun espacio moi cheo de nada
    fai-me dicir isto
a bágoas tan finas,
tan finas, Louise, como para raparte ao cero i empezar unha
conta longa indómita
cos meus cabelos orientados carnivoramente ao infinito

Para a revista *Salamandria* sobre O pelo, 2004

DI

ela di: é tarde

ela di: é máis tarde aínda

ela di: achégate

ela di: en branco por esta noite escura

ela di: pasa a túa lingua unha soa vez pola palabra que me fixo retorcerme

ela di: e non existe antídoto, se non quero curarme

ela di: cómeme

ela di: bebeme

ela di: a condición física é extrema

ela di: non sei que farei contigo

ela di: non te movas

ela di: non te movas agora

ela di: foi un microcosmos o noso, delicado coma a crisálida

ela di: violento e mudo coma un universo

ela di: *estás dentro do meu texto, pero non dentro da miña vida*

ela di: este poema non me curará de ler poemas

ela di: xamais me recomporei de ter escrito isto

ela di: xamais me recomporei de ter durmido ao teu carón

ela di: xamais me recomporei de non saber quen es

ti dis:

POSTERIDADE

entre outras moitas cousas
debería deixar por escrito que fun feliz
que non reneguei da miña terra porque nunca enraicei nela
nin tiven necesidade de ser obvia para durar

entre outras moitas cousas

se tivese claro que os meus recordos son meus
que a nena das fotos é a mesma que entrenza estas frases
e que todos eses seres que vós sodes
son os que ameí
arremuiñando coma iones
preñando as tempestades

esas tempestades que abruman e golpean aos humanos

a cuxa raza pertencín

unha dedicatoria final

Nunca faría un texto sen eles. Terían que amordazarme, logo de terme arrincado a lingua cun coitelo infectado. Terían que abrimme o cerebro polo sitio preciso das palabras onde eles viven coma larvas e, con coidado, aplicar o escalpelo. E seccionar. E mesmo así persistirían lugares dentro de min, no meu cerebro [o meu universo coñecido] de onde emerxerían eles. Todos eles. E a mutilación tería sido en van.

_Falas de min, acaso?

Si, claro. Falo de ti. Por todas as historias que nin sequera cheguei a propoñerche, e que queredría ter contado, de ter sido eu unha verdadeira escritora.

_Historias? Cales historias?

A historia de **Yare**, por exemplo. Ou a de **Emilia**. A historia de **Guillermo**. A de **Guillermo Julián**. A de **Irving**. A de **Inés**. E tamén a de **Sandra**, e a de **Susana**, e a de **Vita**, e a de **Carolina**, e a de **María**....

_Xa intentaches contarme a historia de María

Non, non esa, senón outra María. En realidade dúas, ou tres. Coñezo moitas marías con historia. Hai unha que é unha **especie de xemelga**; outra que vive no blog do **Lado**.

_Algunha máis?

Pois ocórreseme a historia de **Bea**. A de **Samuel**, claro. A de **Luis**, a de **David**, a de **Alberto**, a de **Bruno**. A historia de **Lois**. A de **Michi**, un gato que coñecín e non posuín, porque nunca se posúe un gato. A de **Aarón** e **Raúl**. A de **Emma**. A de **Mariña**, a de **Gabriela**. A de **Iván**. A do **Alto**. A de **Viti**. A de **Rubém**. A da **Higinia**. A de **Isabel** e **Eva**. A de **Bettina**. A dos **Salamandrios Gavieros**. A de **Alfonso** e a de **Mario**. Tamén a de **Andrés**. Tamén a de **Gari**. A de **Pablo** e a de **Branda**. E a de **Estefanía**.

_Estou mareando. Levaríame unha vida saber de cada un deles.

Si, claro. Unha vida. A miña.

_Teño curiosidade por saber qué me contarías nesas historias.

Pois que eu transcurro con todos eles nalgún lugar, pero non sei cal con exactitude. Que para eles pediría os mellores zumes, as mellores roupas. Que para eles traería danzarinas do **leste** do mundo, e as historias máis maravillosas do **oeste** do mundo. Para telos xunto a min no hemisferio **norte** e no

hemisferio **sur**. No **dereito** e no **esquerdo**.

_E iso é todo?

Que para eles inventaría historias enteiras e non truncadas á metade. Faría ese esforzo se, a forza de cavilar, prolongase a súa estadía nesta terra un só instante. E a miña con eles. Eu tamén quero vivir namentres eles vivan porque a vida non me ten graza se falta mesmo que sexa un. E non me podo supoñer a aburrida existencia sen eles, noutro planeta, por exemplo, ou nunha praia deserta comendo ourizos de mar con desconsolo.

Para eles os mellores **zapatos**, as mellores **cereixas**. As de 7 euros o kilo. E **percebes** polos que arriscan o cu os percebeiros da cidade na que vivo.

Para eles as máis lindas **Sherezades**, collíns de raso. Entradas para todos os espectáculos. Viaxes en **globo**. **Circos** flotantes.

Hologramas. Strippers. Esta man. Estes pes fríos a perpetuidade. A miña voz cálida de anuncio. Para eles que están en todo e son en todo. Non tan cerca como para abafarme. Nin tan lonxe como para facerme sentir orfa. No punto milimétrico entre a que ergueu unha mañá sen coñecelos a todos e a que se deita hoxe

dando unha lista completa dos seus nomes.

Alugaría un **foguete** e poñeríao en órbita. Alugaría unha **fábrica de chocolate**, unha **destilería** e un **asador de polos**. Asaltaríamos un **tren** en marcha. Roubaríamos **abrigos** e **perlas** e **tarxetas** de crédito e **máscaras** venecianas.

Nunca faría un texto no que eles non estivesen. E se algunha vez fixen algo, nese *algo* están.

Non hai palabra sobre a páxina que non conteña un aceno seu, un seu xeito de rir ou chamarme.

Que eu faga calquera cousa, inacabada, imperfecta, a eles contén.

As músicas máis inauditas para eles.

Non adoito dar abrazos. Pois os abrazos todos de dentro dos meus brazos.

As miñas palabras por inventar, os nosos sangues entrelazados nun encaixe de Camariñas, as miñas **ilusións ópticas** para eles.

Sen acabamento.

Para eles. Por tocarme algunha vez.

Porque me tocaron aquí.

Para todos eles...

Estíbaliz...Espinosa

biopsia

E podería ter nacido en Bruxas no 1497, mais agromou en 1974 na Coruña.

"Se dixese de min un signo, diría puntos suspensivos"

Publicou 3 libros individuais: *Pan (libro de ler e desler)* [2000], *-orama* [2002] e *número e* [2004, premio Espiral Maior 2001].
Publicou 2 poemarios en volumes colectivos: *Mecánica Zeleste* (1998) e *Versos de Construcción* (1999) e

participou en moitas antoloxías, libros colectivos e revistas.

No campo da música traballa como cantante. Foi actriz de teatro.

Sospéitase un monstroso híbrido.

Ve películas de ciencia-ficción, le filosofía, come sushi, ten un fillo venezolano, canta en alemán e zulú, estudou ruso e leva roupa interior chinesa.

Non é global nin cre na orixinalidade.

Usa enxertos de memoria.

Pregúntase polo teu aspecto.

Como criatura mecánica vive no seguinte enderezo:

www.estibalizes.wordpress.com

É B+. É carnívora. Tivo un gato. Mira ao chan cando camiña. Mira ao cosmos cando quere perderse.

Foto de Noemí Cubillo www.noemicubillo.com